

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Ha könnyörög

*Mezítelenségem
nem leplezi nékem
 semmilyen öltözet már,
bűnöm is lehámlik,
mikorra hazáig
 árva testem eltalál.*

*Hány asszony karjában,
mint fa árnyékában,
 vígán tudtam delelni,
járhatott Nap égen,
nem kívántam mégsem
 öltözködni, fölkelni.*

*Szerelem és halál,
életem köztük áll,
 közéjük űzött férfi,
két szülője között
néha, ha könnyörög,
 sosem kegyelmük kéri.*

Mindig

*Alkonyi tűzben fák parázslanak,
 mint messze én tőletek,
temet az este szenes árnyakat
 és az őskori egek*

*csillagaikkal teli kigyúlnak,
bennem ébredő varázs,
bezárt, őrjöngő darázs, rab múltak,
kint hó, de tavaszodás,*

*indulnék haza, Nyírségbe, mégse,
magamba vissza: hova?
fejemen az éj parázsló fészke,
már mindent, mindig soha –*

Várok

*Mikor a madarak éneke
elnémul, pillanatra csak,
mikor a gördülő harmatcsepp
félútján hirtelen megáll,*

*mikor áll, áll az idő is,
amikor gőzölgő csészém
nem emelem a számig, várok,
várok a szent virradatra.*

Mongol napló

*Űrben lebeg a Góbi,
felhőből hull a homok,
csiszolt kővében ősi
Nap szimbóluma forog.*

*Égre térdelő hegyek,
szétroncsolt térdű tenger,
sziklarepedés a fa,
zúzott kő az őszi lomb.*

*Amint tanyánkon otthon,
jurták előtt a bánat,
bőr alatt az arc-csontok
nevetnek és barnállnak.*

*Szép szemek, halott lepkék,
múzeumőr a gobi Nap,
mamuttemető ketyeg,
rádióaktív szél matat.*

*Magvát hullató halál,
de Buddha mosolyát veti,
szívet és földet talál,
lebegnek évezredei.*

*Föld és Ég között állok –
tűz éget vagy jég süt-e?
világhódító kánok
szerelem- és haláldübe.*

